

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Eliensi Episcopo, Decano Lincolniensi, & Archidiacono de Bedfor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

quod auctoritate literarum prædicti prædecessoris nostri propter criminum evidentiam & spontaneam cessionem processeras ad depositionem ipsius, & de speciali mandato ejusdem prædecessoris nostri eum in monasterio Glocestrensi, ubi prius monachus fuerat, carceri manciparas, per testes legitimos comprobasti, deinde autem cum iudices ipsi gesta omnia redegissent in scriptis, & terminum partibus assignassent, idem R. in manibus tuis & liti cessit & renuntiavit spontaneus abbatiæ, tuque renuntiationem ejus ad multam quorundam religiosorum virorum instantiam recepisti. Ceterum licet sæpeditus R. se renuntiassent abbatiæ ab initio denegasset, tandem tamen id in nostra præsentia confessus est, adiciens quod quia renuntiaverat spoliatus, ejus renuntiatione non tenebat. Præterea cum tu ei congruè promiseris providere, nec volueris adimplere promissum, nec ipse ratum habere quod fecerat tenebatur. Insuper metu fuerat ad renuntiationem inductus, cum tu ei fueris comminatus quod si ad nos cum iudicum relatione veniret, obtineres à nobis quod eum in caveam poneremus. Contra hoc autem dictus Archidiaconus replicavit quod eidem R. prodesse non poterat nec debebat quod renuntiaverat spoliatus, utpote quem non adversarius, sed iudex potius spoliaret. Metus autem quem allegaverat pars adversa, eum non poterat excusare, cum cadere non deberet in constantem. Quis etenim constans præsumeret quod nos ad nutum tuum aliquem retruderemus in carcerem & tyrannidem exerceremus in eos qui causas suas apud sedem apostolicam prosequuntur? Non ergo dictus R. debuit qualibet occasione præsumere quod nos hujusmodi vellemus sævitiam exercere. Quod autem præsumptio ejus frivola fuerit, apparuit ex post facto. Licet igitur iudex non semper ad unam speciem probationis mentem suam applicet, sed ex confessionibus, depositionibus, allegationibus, aliisque quæ in ejus præsentia proponuntur formet animi sui motum, & tanta sit judicialis auctoritas ut semper debeat præsumi pro ea donec contra ipsam aliquid legitime comprobetur, sub prætextu quasi tu contra prædictum R. coram Dunelmensi & ejus conjudice nihil penitus probavisses, standum tamen sententiæ fuerat, nisi dictus R. eam ostenderet irritandam. Quia tamen præter ista constitit de ipsius renuntiatione spontanea per quorundam Episcoporum literas

& confessionem ipsius, nos de consilio fratrum nostrorum ei super eadem abbatiæ silentium duximus imponendum. Volumus autem ut eidem, divinæ pietatis obtentu, de redditibus monasterij de Tornea in aliquo loco religioso congruè facias provideri. Nulli ergo &c. diffinitionis &c. Datum Laterani &c. II. Non. Iunij.

E I D E M.

EX parte tua fuit in audientia nostra propositum quod prædecessores tui correctiones excessuum, examinationes & decisiones eorum in quibusdam Ecclesiis quæ ad te pertinent pleno jure, per seipos consueverant exercere, ita quod vices & officium Archidiaconi gererent in hac parte. Tu verò pondus curæ pastoralis attendens, alios vis in partem commissæ tibi sollicitudinis evocare, & ad curam archidiaconalem in prædictis Ecclesiis exercendam duos Archidiaconos ordinare disponis, ut levius in singulis fiat onus quod in plures fuerit distributum, & Ecclesia Cantuariensis tribus Archidiaconis de cetero gaudeat, quæ unum solum hactenus noscitur habuisse. Nos igitur propositum tuum in Domino commendamus, & ut illud effectui mancipes, suademus, si tamen sine gravi scandalo & præjudicio aliquorum poterit adimpleri. Datum Laterani II. Kal. Iunij.

ELIENSI EPISCOPO, DECANO
Lincolniensi, & Archidiacono de Bedford.

Querelarum diversitas & frequentia quæstionum quæ nobis contra venerabilem fratrem nostrum H. Eboracensem Archiepiscopum assidue proponuntur nostrum fatigat vehementer auditum: qui cum à nobis sæpe commonitus fuerit & correctus, ut actus suos in melius emendaret, ipse nec admonitiones, sicut decuit, acceptare nec correctiones, prout oportebat, asseritur admisisse; & licet à dilectis filiis Decano & Capitulo Eboracensis Ecclesiæ, tamquam pater à filiis, à quibusdam vicinis Episcopis & aliis nonnullis viris religiosis commonitus fuerit diligenter ut ab ipsorum indebita molestatione cessaret, & se circa eos & alios subditos suos tamquam benignus pastor haberet, ac super aliis nonnullis quæ pontificale fastigium decebant, suæ corrigeret operationis excessus, ipse propter hoc gravior est illis effectus, tamquam qui semper in illorum molestia gloriatur. Nolentes igitur hæc & alia quæ sæpe nobis denunciata fuerunt

Epist. 56.
Datur Archiepiscopo facultas instituendi Archidiaconos.

Epist. 57.
Committitur eis ut examine accusatorum propositam adversus Archiepiscopum Eboracensem. *Vide epistolas tres Innocentij 3. apud Hotelden. ad an. 1101.*

ulteriùs sub dissimulatione transire, discretioni vestræ per apostolica scripta præci-
piendo mandamus quatenus ad Eboracensem Ecclesiam accedentes, Abbatibus, Prioribus, & aliis, personis honestis, cuiuscunque ordinis, evocatis, præsentate Archiepiscopo, si voluerit, & se, si potuerit, defendente, sub pœna excommunicationis appellatione remota, prout necesse fuerit, injungatis eisdem ut testimonium perhibeant veritati super quibus idem Archiepiscopus à jamdictis Decano & Capitulo monitionem accepit, testes recipientes eorum quos voluerint producere ad illa probanda in quibus dicunt ipsum Archiepiscopum excessisse, inquirentes per illos & famam quoque communem utrum Archiepiscopus ipse sit utilis & sufficiens ad regimen pontificalis honoris, audituri nihilominus & super his probationes appellatione postposita recepturi, si quæ forsan idem Archiepiscopus contra Capitulum vel aliquem de Capitulo duxerit proponenda, & omnia sub sigillis vestris inclusa nobis quantociùs transmittatis, eisdem Archiepiscopo, Decano, & Capitulo certum terminum assignantes in quo per se vel sufficientes responsales nostro conspectui se præsentent, & irritum post reduentes si quid idem Archiepiscopus per se vel per aliquem alium contra Capitulum vel eorum immutaverit aliquem, postposita appellatione ab eis rationabiliter ad apostolicam sedem emissâ. Quod si non omnes iis exequendis valueritis aut volueritis interesse, duo vestrum &c. Datum ut supra.

ARCHIEPISCOPO
Messanensi.

Epist. 18.
Relaxat sententiam suspensionis qua Archiepiscopus Messanensis tenebatur astrictus.

Quantum nos & Ecclesiam Romanam offenderis, nolumus nunc literis explicare, sed conscientia tuæ relinquimus discernendum. Nos autem licet offensam nostram & apostolicæ sedis injuriam in te potuissemus graviter vendicare, tuæ tamen honestati parentes, non solum de commissis non infliximus tibi pœnam, sed excommunicationis sententiam, quam ipso facto incurreras, per venerabilem fratrem nostrum Regin, Archiepiscopum secundum formam Ecclesiæ mandavimus relaxari, sic tamen ut suspensionis sententiam observares. Verum quia, sicut accepimus, præteritum jam damnas errorem, & ea efficaciter promoves quæ nobis æstimas complacere dilecti fratris nostri G. tituli sancti Vitalis Presbyteri Cardina-

lis precibus annuentes, suspensionis sententiam, qua teneris astrictus, de solita sedis apostolicæ mansuetudine relaxamus. Reservamus tamen adhuc nobis tanti correctionem excessus, ut juxta tuorum exigentiam meritorum misericordiam tecum vel judicium faciamus. Monemus igitur fraternitatem tuam & exhortamur attentè per apostolica scripta mandantes quatenus in devotione nostra & regia fidelitate persistas, & taliter Regis & regni hostibus te opponas ut gratiam nostram possis plenius promereri, & præcedentem offensam per satisfactionem aboleas subsequentem. Datum Laterani XIII. Kal. Julij.

ABBATI ET CONVENTUI
Cisterciensi.

Epist. 59.
Adversus desertores ordinis Cisterciensis.

Um paci ac quieti eorum qui Maria officium elegerunt paterna sollicitudine providemus, officij nostri debitam prosequimur actionem, qui quanto ferventiùs in Dei servitio perseverare nescuntur, tanto ampliùs, ne ab eo valeant revocari, debent in suo laudabili proposito confoveri. Hinc est quod cum fugitivi Cisterciensis ordinis super receptione sua aliquotiens literis impetratis contra debitum vos molestare præsumant, ob favorem religionis & ordinis vestri volumus & mandamus ut hujusmodi ordinis vestri desertores, si super receptione sua fortè literas impetraverint, in quibus non continetur ut recipiantur salva ordinis disciplina, vel si regulare fuerit & honestum, tales literæ, ne ipsarum occasione possitis à divinis laudibus revocari, nullam obtineant firmitatem, & ne earum obtentu ad fugitivorum receptionem aliquis vos compellat auctoritate apostolica prohibemus. Nulli ergo &c. prohibitionis &c. Datum ut supra XIV. Kal. Julij.

IOHANNI QVONDAM
Lugdunensi Archiepiscopo.

Negare nolumus quod petere voluisti, cum ex eo tam nobis quam tibi fructus aternæ retributionis accrescat. Petisti namque rogatus à fratribus ut ad honorem beati Bernardi primi Clarevalensis Abbatis, quem apostolica sedes sanctorum adscripserat catalogo venerandum, nos ipsi collectam & alias orationes ore proprio dictarem, tum propter auctoritatem dictantis, tum propter stilum dictaminis, cum majori devotione dicendas. Et ecce sicut potuimus ad instantiam

Epist. 60.
Miserit collectas de sancto Bernardo.